

Hoofdstuk 5

Verworpen kinderen

Sion zei: "Jahweh heeft mij verlaten, de Heer heeft mij vergeten." Zal een vrouw haar zuigeling vergeten, een liefhebbende moeder het kind van haar schoot? En zelfs als die het zouden vergeten, Ik vergeet u nooit." (Jes. 49, 14-15)

De kwetsuur van verwerping geneest erg moeilijk, en een kind dat verworpen is vanaf het ogenblik van zijn ontvangenis, zal veel moeilijkheden ondervinden als het opgroeit. Het zal zich voortdurend afvragen wat er met hem mis is vermits hij niet geaccepteerd wordt. Als hij ergens is waar er gefeest wordt, zal hij altijd onbewuste angst ervaren dat hij het zal verpesten.

De ouders kunnen deze verwonding nog versterken als ze tegen het kind zeggen dat hij een ongelukje was: "Wij wisten niet dat jij op komst was. Omdat jij ging geboren worden, vielen al onze plannen in duigen. Omwille van u hebben we geen nieuw huis kunnen kopen... enz."

Meestal hebben deze kinderen een laag zelfbeeld. Het kan best dat ze op school goed presteren, ze kunnen erg rustig zijn en zich beminnelijk gedragen, om toch maar de liefde van hun ouders te winnen. Maar in hun diepste zelf zit steeds dat verpletterend gevoel, die vrees van nooit in staat te zijn het leven aan te kunnen.

Hoe erger de verwerping, hoe sterker de kans bestaat op depressie, die gaat tot en met zelfvernietiging door drugs, alcohol en zelfmoord.

We hebben ook mensen gehoord tegen wie de ouders gezegd hadden dat ze geen kind meer wilden, maar dat ze hem of haar wél bemind hebben vanaf de geboorte. Zelfs als een dergelijke houding de verwerping wat verzacht, daardoor wordt het gekwetste gevoel in de moederschoot nog niet ongedaan gemaakt. Het kind heeft zich niet verwacht en niet bemind gevoeld. Daardoor heeft hij een keuze voor de dood gemaakt, die tot uitdrukking komt door een gevoel van opstandigheid of van gebrek aan interesse voor het leven.

Pogingen om een abortus uit te voeren in de eerste maanden van de zwangerschap hebben een aanzienlijke invloed op de geestelijke ontwikkeling van het kind. Sommigen onder hen vechten tegen het leven door anorexia te ontwikkelen. We zijn al meermaals getuige geweest van een genezing van verschillende soorten anorexia, nadat we verscheidene keren voor genezing van verwondingen in de moederschoot hadden gebeden.

Soms betreft de verwerping niet het kind als zodanig, maar het geslacht. Dit kan dramatische gevolgen hebben in die zin dat het kan leiden tot homoseksualiteit, maar het kan ook de oorzaak zijn van diep gewortelde angst. De symptomen zijn altijd dezelfde: een gevoel van onzekerheid, minderwaardigheidsgevoelens en een probleem voor de persoon in kwestie om in het reine te komen met zijn eigen geslacht, omdat dat niet overeenkomt met de verwachtingen van de ouders. Zo zijn er vrouwen met een mannelijke uitstraling en mannen die sterk vrouwelijke trekken hebben. Zij lijden onder hun tweeslachtigheid. De verwerping van het geslacht van het kind kan later oorzaak zijn van onvruchtbaarheid, zowel bij de man als bij de vrouw.

Iemand die verworpen is in de moederschoot kan ook in mindere of meerdere mate later lijden aan mythomanie: een ziekelijke neiging om verzonnen verhalen op te dissen. Zo iemand zal altijd een schaamte verbergen die hij niet kan verklaren. Verworpen kinderen willen altijd ontsnappen aan de werkelijkheid, ze willen hun gevoel van zelfwaarde verhogen door zich in te beelden dat ze gefortuneerde ouders hebben of dat ze een beroep beoefenen waarvoor ze niet de

nodige studies hebben gedaan of ze zullen over reizen te vertellen die ze nooit gemaakt hebben enz.

Het gebeurt ook dat een kind zich verworpen voelt, omdat de moeder altijd angstig is. Ze vreest dat ze haar kind zal verliezen en moet heel de zwangerschap in bed blijven om dat te voorkomen. Haar baby zal later een van die angstige mensen zijn die, waar ze ook gaan, zich overal lijken te verontschuldigen voor het feit dat ze bestaan. Ze vrezen voortdurend om iemand te storen of te vervelen met hun aanwezigheid. Zij kopen liefde door geschenken te geven of door zich gewillig te gedragen om aldus eindelijk geaccepteerd te worden.

Als de verwerping erg sterk is geweest doordat de moeder bv. meerdere pogingen heeft gedaan om de vrucht af te drijven, en als het kind desondanks is blijven leven, zal het heel normaal zijn dat het de borst en de moedermelk weigert die het in leven zullen houden. Het is alsof hij aldus wil zeggen: “Gij hebt mij verworpen, ik verwerp u ook”. Deze baby’s huilen dag en nacht, ze zijn niet in staat om liefde te geven of te ontvangen. Ze hebben zo erg geleden onder de verwerping dat ze elke vriendelijke toenaderingspoging alleen kunnen beantwoorden met agressie.

Vele mannen en vrouwen zijn ongehuwd gebleven als gevolg van deze kwetsuur in de moederschoot. Het gevoel van onwaardigheid en schuchterheid is altijd groter dan al wat het leven aantrekkelijk maakt. In hun diepste innerlijk hebben zij het gevoel dat het geluk en alle mooie dingen van het leven niet voor hen bestemd zijn. Soms weten ouders zich geen raad omdat ze denken dat hun kind onbewust getekend is door deze verwerping. De moeder kan geleden hebben door angst tijdens een aardbeving, een storm, een zware reis, een ziekte of een operatie, enz.

Verworpen omwille van hun geslacht

Ze wilden geen meisje meer.

Mijn grootmoeder langs moeders zijde was er tegen dat mijn ouders huwden: ze heeft mijn moeder nooit aanvaard. Zij verdroeg eigenlijk geen enkele vrouw in haar nabijheid. Zij wilde ook mijn moeder haar twee eerste kinderen niet zien onder het voorwendsel dat het “savates” waren, dit is een plaatselijke uitdrukking voor een afgedragen schoen, wat een scheldwoord is voor vrouwen.

Toen mijn tweede zus geboren werd, wekte dat niet alleen het misprijzen op van mijn grootmoeder, maar ook de spot van de rest van de familie, die voor het merendeel uit mannen bestond.

In deze sfeer werd ik verwekt. Als de Heer mij niet de wortels zou hebben getoond van al de kwalen waaraan ik leed, zou heel mijn leven verlopen zijn in onzekerheid en diep gewortelde angst tegenover al de moeilijkheden, alle nieuwe situaties en alle nieuwe mensen waarmee ik moest kennismaken, of in dat ellendig gevoel van klamme handen als ik naar een feest ging.

Het was al negen jaar geleden dat ik een geestelijke weg was ingeslagen en dat ik het charisma van de innerlijke genezing beoefende. Er was ondertussen al veel in me genezen en ik zat in een langzaam restauratieproces van mijn vroeger leven. Ik werd toen uitgenodigd voor een genezingsretraite. Men had me gevraagd om enkele getuigenissen te ontleden en zicht te krijgen op enkele belangrijke punten in de beoefening van dit charisma.

Gedurende drie dagen beluisterde ik verscheidene onderrichtingen en getuigenissen. Toen vroeg

men aan het begeleidingsteam om een genezingsgebed uit te spreken, want er waren een aantal mensen die voortdurend klaagden over denkbeeldige ziekten en daardoor dreigden de genaden van deze retraite verloren te gaan.

We begonnen met een lofgebed. Er werd in tongen gezongen en een woord van kennis leek enkele deelnemers te raken.

Op een bepaald ogenblik begon ikzelf moeilijk te ademen. Ik had geen lucht meer, mijn longen leken te zullen springen als gevolg van de zware inspanningen die ik deed om te kunnen ademen. Mijn neusgaten zaten verstopt, ik had een droge mond en opeens sloeg de diepgewortelde angst mij om het hart waar ik al jaren tegen vocht, en ik dacht nog wel dat ik ervan genezen was.

Ik heb luidkeels tot Jezus geschreeuwd, veel luider dan ooit. En opeens was ik weer die kleine baby van vroeger. Ik was in de rust van de Geest gevallen: mijn handen waren samengebald en mijn oren suisden. Ik voelde de angst van mijn moeder en mijn eigen angst. “Zal het een meisje zijn? Heer, geef dat het een jongen wordt!”

Mijn ouders wilden geen meisje meer en ik voelde een geweldige weerstand om geboren te worden. Ik had schrik, niemand keek naar me uit. Ik klemde me uit alle macht vast in de moederschoot.

Mijn moeder heeft me altijd verteld dat ik erg onwillig was om geboren te worden. Ze had me negen maanden gedragen, ik vocht uit alle macht om niet geboren te worden, ik stikte en met mijn vuistjes schopte ik in haar maag.

Toen ik aldus op de grond lag, hoorde ik de stem van een priester. Hij zei woorden die me naar de keel grepen: “Klein meisje, waarom wil je niet geboren worden? Wij verwachten u, wij verwachten u hier allemaal, kom dan toch!” De omstanders begonnen in tongen te zingen en opeens had ik het gevoel dat ik uit een donkere put werd geheven en dat ik in een verblindend licht was terechtgekomen. Een immense vrede overviel me.

Het had de Heer een jaar gekost om de hinderlijke gedragingen te veranderen, die ik me had eigen gemaakt als gevolg van deze kwetsuur van verwerping. Ik was langzamerhand de vrouw geworden die God geschapen had.

In het licht van de Heer heb ik kunnen zien wat er in mij was scheefgegroeid. Al de gedragingen die ik zou moeten veranderen: ik voerde een voortdurende competitie met mannen, ik keek neer op vrouwen. Als ik vriendinnen had, moesten zij op de eerste plaats trouw zijn, intelligent en recht voor de raap. Hoeveel keren had ik geen mannen weten te verleiden om nadien hun mannelijk imago te vernietigen. Als spelend kind gedroeg ik me altijd als jongen: ik koos voor gevaarlijke spelletjes waarin ik kon winnen. In het college, - dat gemengd was -, bestond mijn grootste plezier erin de jongens een mal figuur te laten slaan voor de leraars en ik legde het zo aan boord dat zij klusjes moesten opknappen die mij zelf niet aanstonden.

Ik vond altijd wel een of andere reden om kritiek te rechtvaardigen. Ik zocht altijd naar de mensen hun zwakke plekken om hen dikwijls zelfs op een gemene manier belachelijk te maken.

Ik droeg altijd kleren die te groot waren onder het voorwendsel dat ze zo gemakkelijk zaten, in mijn geliefde kleuren: grijs, olijfgroen en bruin. Het belangrijkste voor mij was hun kwaliteit, maar ik had aldus geen vrouwelijke uitstraling.

Het verlangen om op de voorgrond te treden werd zo sterk, dat ik met plezier de plaats van mijn vader zou hebben ingenomen om mijn moeder en broers mijn genegenheid te kunnen tonen.

Het was zeker niet gemakkelijk om de waarheid over mezelf onder ogen te zien, maar het was een bron van diepe genezing. Het feit dat ik deze ervaring had doorgemaakt in de schoot van mijn moeder heeft mij in staat gesteld om later vele mensen te helpen die voortdurend wilden terugkeren naar de veiligheid van de moederschoot.

De Heer gaat gelukkig geleidelijk aan te werk in het proces van innerlijke genezing, Hij wil immers herstellen en niet vernietigen.

Het heeft nog een jaar geduurd voor ik achter de verwonding ben gekomen die ik heb opgelopen tijdens de geboorte zelf. Ik zou de verwonding van in de moederschoot niet hebben kunnen verwerken tezamen met die van de geboorte: dat zou te zwaar geweest zijn.

Ik stond juist op het punt naar Chili terug te keren, toen een aantal mensen me kwamen vragen om een workshop te organiseren over de charisma's. Ze waren van de groep die ik aan het vormen was om het charisma van innerlijke genezing te leren beoefenen. Ze wilden vooral meer weten over het charisma van de rust in de Geest.

Nadat we alle mogelijke en noodzakelijke verklaringen hadden uitgediept, zijn we vurig beginnen bidden opdat de Heer ons hart zou openen voor dit charisma. Al vlug lagen er vier mensen op de grond, en uiteindelijk zijn we allen in de rust van de Geest gevallen.

Toen we weer waren opgestaan, zijn we blijven bidden, met zo mogelijk nog meer vuur. Ik had mijn ogen gesloten toen ik plots verblind werd door een geweldig licht, en in dit licht zag ik Jezus staan vlakbij het graf van Lazarus. Ik zag de steen weggrollen die de ingang afsloot en Jezus zei met gebiedende stem: "Lazarus, kom uit het graf!"

Toen ik die stem hoorde, kromp ik ineen van angst. Maar ik deed mijn uiterste best om niets daarvan te laten merken, omdat het niet het moment was om het hoofd erbij te verliezen. Terug thuis vroeg ik aan de Heer om me de betekenis van dit visioen te tonen en waarom de zin "Lazarus, kom uit het graf!" me zozeer had vervuld van schrik.

Het was half een 's nachts en het was een vrijdag in de lente. Ik bad uit alle macht om me niet te laten overweldigen door de paniek.

Op een bepaald ogenblik ben ik opnieuw in de rust van de Geest gegaan. De Heer heeft me toen meegenomen naar het moment van mijn geboorte.

In die tijd gebeurden de bevallingen nog thuis. De moeders werden geholpen door een vroedvrouw, die haar behendigheid meestal had geleerd door de praktijk en die geholpen werd door een paar vrouwen uit de buurt. Mijn geboorte verliep tragisch. Er brandde kaarslicht in de kamer. De geboorte liet op zich wachten, ik woog immers zes kilo en het was een zware bevalling.

Gelukkig was mijn moeder nog jong en gezond. Ik zag dat een van de vrouwen haar nagels in mijn hals zette en dat er wanhopig aan me getrokken werd. Zo werd ik uiteindelijk uit de buik van mijn moeder gesleurd, maar ik stikte. Toen ik ter wereld kwam, hebben ze me in een laken gedraaid en op de vloer gelegd, om zich meteen te kunnen ontfermen over mijn moeder die een zware bloeding kreeg.

Toen mijn moeder een beetje hersteld was, vroeg ze aan mijn grootmoeder om haar haar kind te tonen. Die antwoordde: "Dochter, uw kind is dood!" Maar moeder slaakte een kreet en schreeuwde dat ze haar kind wou zien. Ik was koud en bewoog niet. Mijn moeder barstte in tranen uit en riep machteloos tot de Heer, terwijl haar tranen overvloedig over mijn gezicht stroomden. Plots gebeurde het wonder: "Jezus, door medelijden bewogen, gaf het kind aan zijn moeder terug." (Luc 7,15).

Toen ik weer tot mezelf kwam, vulde mijn hart zich met dankbaarheid voor de Heer, die mij voor de tweede maal het leven schonk: ik besepte het ten volle. Ik was mij opeens helemaal bewust van de verrijzenis van de Heer maar ook van die van mezelf! Een nieuw leven doorstroomde heel mijn lichaam. Ik voelde mijn handen, mijn benen afzonderlijk.

's Anderendaags keek ik op een heel nieuwe manier naar de lente die overal in de natuur ontloek. En opeens zag ik oneindig veel antwoorden op even zovele vragen.

In de begeleiding was het me al dikwijls opgevallen dat mensen die verworpen waren in de moederschoot, altijd verschrikkelijke conflicten hadden met hun moeder en haar soms zelfs een echte haat toedroegen. Ik begreep opeens dat, zelfs al was ik door haar verworpen: zij was mijn afgod, en ook zij van haar kant overbeschermd me. Ik had nooit begrepen waarom, want we waren met zovelen thuis.

Ik had me ook altijd afgevraagd waar die littekens in mijn hals vandaan kwamen. Toen ik er mijn moeder eens achter gevraagd had, had ze me gezegd dat ik ooit aan de amandelen was geopereerd. Ik had dat geloofd, tot op de dag dat ik als kind door een lerares naar de dokter werd gebracht omdat ik keelpijn had. Die zei dat mijn amandelen erg ontstoken waren en vroeg aan de lerares of ze me naar huis wilde brengen: ik moest dringend in bed. Toen zei ik tegen de dokter: "Hoe kunnen mijn amandelen nu ontstoken zijn, ze zijn al getrokken toen ik nog heel klein was?" Hij antwoordde: "Zwijg jij maar kleintje, je amandelen zijn zo groot als een ei!"

Thuis vroeg ik aan mijn moeder waarom ze me belogen had over die littekens in mijn hals. Ze zei: "Jullie zijn met zovelen dat ik niet meer weet wie van u geopereerd is! En je moet er maar eens eindelijk mee ophouden zo'n idiote vragen te stellen!" En ik bleef zitten met die vraag, totdat de Heer me mijn geboorte liet herbelevan. Toen is me alles duidelijk geworden.

Er was nog iets anders dat verdween: het akelig gevoel dat me elke keer overviel als ik in de spiegel keek. Ik vond altijd dat ik trieste ogen had en dat mijn gezicht geelachtig van kleur was zodat ik een doodse indruk maakte. Ik hield dus niet van spiegels. Ik zei soms tegen mijn moeder als ik in de spiegel keek: "Ik heb een dode kop." Mijn moeder werd dan altijd zenuwachtig en legde me het zwijgen op.

Ik heb altijd een zwak gestel gehad. Tot ik twintig was heb ik elke verjaardag in bed doorgebracht. Ik was altijd bang om ziek te worden, en als ik het was, dacht ik altijd dat mijn laatste uur geslagen had. Ik was altijd verschrikkelijk bang dat een of ander ongeluk me zou overkomen. Ik had een hekel aan het kerkhof en had schrik van de dood. Ik kon het niet aan om naar een dode te gaan zien, en als een van mijn grootouders stierf, kon ik maanden daarna niet meer slapen.

Wat de hele atmosfeer van angst waarin ik opgroeide nog erger maakte, was de houding van mijn grootmoeder en van de broers van mijn moeder. Als die thuiskwamen, klopten ze me zuchtend op het hoofd en zeiden: "Dat arme kleintje!" Dat alles was nu verleden tijd. Al de levenskracht die tot dan toe niet vrijelijk kon stromen, borrelde ineens in me op. Mijn wangen die altijd zo geelachtig hadden gezien, kregen plots kleur: het onmiskenbare teken dat de Heer mij overvloedig tot leven had gewekt!

Het zou nog drie jaar duren voor de Heer me genas van nog een andere verwonding in de moederschoot. Toen mijn moeder me verwachtte, was ze een mooie jonge vrouw van negentien jaar, die haar derde kind verwachtte. Op dat ogenblik ontdekte ze dat mijn vader haar ontrouw was. Haar hele wereld stortte in, ze was diep gewond in haar eigenliefde. Ze voelde zich vernederd en ziek van jaloezie, maar hoe zou het kind dat ze droeg reageren?

Op een dag had ik een discussie met een vriend van wie ik veel hield. Ik reageerde nochtans zo buiten verhouding met wat er aan de hand was, dat ik mij opeens realiseerde dat er iets aan de hand moest zijn. Ik besepte toen voor het eerst dat ik ziekelijk jaloers was, maar dat ik niet wist waar die jaloezie vandaan kwam.

Ik heb de Heer gevraagd mij de oorsprong van die jaloezie te laten zien. Hij liet me toen teruggaan naar de tweede maand van de zwangerschap, toen mijn moeder tot de ontdekking kwam dat mijn vader haar bedroog. Ik zag haar zitten op de binnenplaats, wenend van onmacht. Ze raakte haar buik aan en zei woedend: "Als dit kind toch maar geen meisje is, dan kan ze nooit zo verraden worden als ik!"

Er klonk zoveel onderdrukte woede en beslistheid in haar stem dat ik op dat ogenblik gewaar werd dat mijn hart tot dan toe als het ware had opgesloten gezeten in een stalen gevangenis.

Ik zag opeens al mijn scheefgegroeide gedragingen naar mannen toe: enerzijds het misprijzen en anderzijds de manier waarop ik hen verleide en mijn bezitterigheid in vriendschappen met hen.

Ik had me al dikwijls afgevraagd waarom ik nooit verliefd werd en mij niet aan een huwelijk wilde wagen. Als een man mij interesseerde, was mijn eerste reactie altijd een aantal redenen te zoeken om hem in mijn eigen ogen naar beneden te halen. Ik was altijd koel en berekenend: “Het zijn allemaal smeerlappen!” Ik schepte er heimelijk genoeg in als ik op straat vrouwen zag lopen naast hun man, alsof ze naast een paard liepen met oogkleppen op, zodat hij niet naar andere vrouwen kon kijken.

Omdat ik niet in staat was waarachtig lief te hebben, maakte ik afgoden van mijn idolen. Ik schepte ze en vernietigde ze weer, toen ik achter hun kleine kanten kwam. Vanzelfsprekend was ik daarmee zelf niet gelukkig, want iemand verleiden zonder waarachtige liefde heeft nooit iemand innerlijke rust en vrede gegeven. De belangrijkste reden waarom ik nog steeds geen partner had, is dat ik het nooit zou hebben aangekund om te lijden onder het bedrog van mijn man. Mijn reactie op ontrouw was kinderachtig en diepgeworteld: de keren dat ik ermee geconfronteerd werd, was ik zo misselijk dat ik moest overgeven.

Deze innerlijke genezing van mijn verblijf in de moederschoot en van mijn geboorte, hebben in mij een diep verlangen gewekt om mij altijd meer aan Jezus Christus te hechten. Ik heb een vrijheid ontdekt die mij voluit doet ademen. Ik begrijp wat beter waarin de vrijheid van de kinderen Gods bestaat, een vrijheid die de Heer in ieder van ons wil bewerken.

Ik wil geen kleine Chinita

“Ik heb een genezingsretraite gevolgd toen ik 61 was; Ik ben moeder van drie kinderen, twee meisjes en een jongen. Het is op deze leeftijd dat de Heer zijn uur voor mij geslagen was: een oude vrouw die niet kon zitten door de metalen bouten in mijn heupen en in mijn knieën.

Tijdens die retraite ben ik meerdere keren in de rust van de Geest gevallen. Ik besepte toen dat de Heer mij aan het voorbereiden was op de waarheid.

Het was geloof ik de negende keer dat ik in de rust van de Geest viel, dat de Heer mij onthulde dat mijn moeder, toen ze zwanger was van mij, geen nieuwe kleine Chinita wilde laten geboren worden: dat is een scheldnaam die men in Argentinië geeft voor pasgeboren meisjes.

Ik zag ook de vroedvrouw die mijn moeder hielp bij de geboorte. Ze pakte me met beide handen stevig vast omdat ik niet geboren wilde worden en zei tegen mijn moeder: “Jeanne, het is een Chinita!” Ik zag mijn moeder haar teleurstelling en ik voelde de plotse opstandigheid in mijn hart. Ik was verworpen, en ik zelf verwierp al wat vrouwelijk was. Ik had nooit van mijn eigen dochters gehouden en ik heb hen slecht behandeld. Ik beledigde hen en slingerde hen de lelijkste dingen naar het hoofd. Ik heb hen ook dikwijls gezegd dat ik me beter had laten aborteren dan dat ik hen het levenslicht had gegeven. Ik vervloekte hen en zei dat ik wenste dat, als ze zelf ooit meisjes hadden, die nog slechter zouden zijn dan zij zelf.

Mijn dochter Estella is gehuwd, ze heeft vier meisjes en een jongen. Mijn andere dochter Hilda is 27 en niet gehuwd, wij leven op voet van oorlog.

Als ik met mijn dochters vroeger wegging, draaide dat altijd uit op laaiende ruzies en geweld, zodat mijn man me vroeg om niet meer met hen weg te gaan.

Ik bekeek ze niet eens, want ik hield niet van hen: ze waren maar “Chinita’s”.

Toen ik de oorzaak te weten kwam van mijn haat tegenover mijn dochters en kleindochters, heb

ik daar heel erg onder geleden. Ik vroeg maar één ding aan God: mij voldoende tijd te geven om al het kwaad te herstellen dat ik hen had aangedaan, en om hen al de tederheid te kunnen geven, die ik hen onthouden had.

De eerste genade waarom ik vroeg was al de hatelijke woorden waarmee ik hen diep gekwetst had, uit te wissen. Voor mij had alleen mijn zoon van tel geweest, hij had altijd alles gemogen. Ik had hem trouwens ook gekwetst met mijn uitermate bezitterige liefde.”

Blanche toont ons met dit getuigenis dat wij geven wat we zelf ontvangen hebben. Zij wist niet waarom ze zo'n haat in zich voelde tegenover haar dochters. Omdat haar moeder haar verworpen had bij de geboorte, maar ook heel haar kindertijd en haar tienerjaren, had Blanche zelf een ziekelijke afschuw ontwikkeld voor al wat vrouw was. Omdat haar moeder haar nooit een blik had gegund, wilde zij ook haar eigen dochters niet bekijken. Zij heeft geen moederlijke tederheid ontvangen en heeft ze dus ook niet kunnen geven.

In een leven dat psychologisch en geestelijk in evenwicht is, heeft ieder mens nood aan de aanwezigheid van een vader en een moeder. Blanche heeft een onbewust wraakgevoel ontwikkeld: “Waarom zouden mijn dochters gespaard blijven van wat ik zelf heb moeten ondergaan?”

Zij is verwond in haar diepste vrouw- en moeder-zijn. Zij voelde zich vervloekt als vrouw. Zij verafgoodde mannen en dat nam nog toe nadat enkele van haar zoontjes gestorven waren. Zij stelde haar dochters bovendien verantwoordelijk voor de dood van hun broertjes: zij leefden immers nog, terwijl haar zoontjes dood waren.

De weigering om haar eigen moeder te vergeven was de oorzaak van de ziektes bij Blanche: zij was geopereerd aan de heupen en aan de knieën. Zij was op weg om helemaal verlamd te worden en in een rolstoel terecht te komen.

Maar toen greep de Heer in. Blanche kon vergiffenis schenken. De weigering daartoe had haar lichaam ondermijnd en het leven van haar dochters en kleindochters geruïneerd. Het zou een lang genezingsproces worden: eerst moest én het beeld van de man én dat van de vrouw in haar worden hersteld. Dan moest ze in het gebed de genade ontvangen om zichzelf te accepteren zoals ze was.

En jij papa, heb jij mij gewild?

“Ik zou willen getuigen van de genezende aanwezigheid van Jezus in het Heilig Sacrament, dat hij dezelfde is als 2000 jaar geleden en dat hij gekomen is om de wereld te redden en genezing te brengen. Vandaag is hij mij komen redden, hij heeft me genezen en het leven geschonken, hij heeft me doen opstaan, helemaal zoals in de wonderverhalen uit het Evangelie, die me daarvoor zo onwezenlijk en veraf leken.

Ik ben veertig jaar en ik leef al bijna dertig jaar met een intens verlangen naar God. Mijn godsdienstige en familiale opvoeding hebben mij misvormd zou je kunnen zeggen. Bij mij thuis verwachtten ze dat ik me gedroeg volgens de regels, maar de liefde was volkomen afwezig.

Maria heeft mij langzaam op een bekeringsweg gebracht. Samen met mijn vrouw ben ik aan een genezingsweg begonnen. Ik had haar al een tijd daarvoor in de steek gelaten en ik wilde me met haar verzoenen. Het is erg moeilijk geweest, een zware beproeving: ik voelde mij bovendien op mijn beurt door alles en iedereen in de steek gelaten, met nog familiale en echtelijke problemen er bovenop, om nog niet te spreken van de financiële moeilijkheden.

Midden in die problemen had iemand me aangeraden om de Geestelijke Oefeningen van Sint-

Ignatius te volgen, en bovendien veel tijd door te brengen voor het Heilig Sacrament.

Vanaf het begin van die retraite zat ik in een geestelijke strijd: grote hoogten en dieptepunten, zoals ik nog nooit had meegemaakt in een retraite.

De zesde dag van die retraite was een zaterdag, het gebedsthema was het lijden en het sterven van Jezus op het kruis. Ik zat totaal aan de grond, ik verlangde niets meer, ik voelde een diepe angst en ik was ziek, zodat de begeleidende priester mij voorstelde om de ziekenzalving te ontvangen.

Ik ben desondanks naar de kapel gegaan om het Heilig Sacrament te aanbidden, ik werd op een mysterieuze manier aangetrokken door deze kleine blanke hostie die me zo weerloos overkwam.

Gewoonlijk ging ik naar een kleine huiskapel waar weinig mensen kwamen, ik was er alleen en ik kon er doen wat ik wilde.

In zijn onderricht over het lijdensverhaal sprak de priester over de noodzaak om het lijden van Jezus te bemediteren doorheen de ogen van Maria. Op een bepaald ogenblik ontving ik in mijn hart de zin als een echo uit het Evangelie: “Vrouw, ziedaar uw zoon”, maar zonder naar het vervolg te luisteren: “Ziedaar uw moeder”.

Uren gingen voorbij en het was tijd voor het gemeenschappelijk gebed. Ik ben er niet naartoe gegaan, ik was er niet aan toe. Maar achteraf hoorde ik dat de andere reitraitanten voor mij tot Maria hadden gebeden, toen ze hadden vastgesteld dat ik er niet was en dat ik die morgen zelfs niet ontbeten had.

Toen ik die dag naar Jezus keek in de hostie, heb ik hem gezegd: “Nu kan ik echt niet meer, ik ben aan het einde van mijn krachten. Deze keer gaat gij naar mij moeten kijken, ik vertrouw mij toe aan uw blik.” Ik heb toen gewoon mijn ogen dicht gedaan voor het Heilig Sacrament, en probeerde me voor te stellen hoe liefdevol Jezus ondertussen naar me keek.

Opeens welde er een fontein van levenskracht in me op. In dat anderhalf uur werd al het troebel water dat in mij was helemaal gezuiverd. Alles was begonnen bij het beeld van de kruisiging. Ik was daarbij aanwezig maar er niet innerlijk bij betrokken, alsof ik onder een glazen stolp zat die mij van het gebeuren afsloot.

Terwijl ik tegen Jezus riep en tegen hem tekeering opdat Hij me toch maar zou bekijken, wilde ik dat hij me duidelijk zou maken dat hij zijn passie ook voor mij ondergaan had. Zonder resultaat, ik voelde me verschrikkelijk in de steek gelaten. Opeens leek heel deze kruisiging de concrete veruitwendiging van mijn eigen problemen: doofheid, aandoeningen van de keel en van de zenuwen, en problemen met hart en bloedvaten.

Ik keek opnieuw naar Jezus-hostie en smeekte hem nogmaals om mij aan te kijken maar hij leek met iemand anders te praten. Toen heb ik geschreeuwd: “Jezus, ik smeeek u, laat uw blik al de voorbije eeuwen doorklieven en mij bereiken hier en nu, vandaag!” Zonder er verder bij na te denken richtte ik me tot de Vader en vroeg hem: “En gij, Vader, hebt gij mij gewild van alle eeuwen?”

Ik voelde plots hoe een vuur door me heen ging, de tranen stroomden over mijn gezicht. Opeens besepte ik dat mijn ouders mij niet gewild hadden. Ze verlangden zozeer naar een meisje, en ik wist in de moederschoot dat ik een jongen was. Mijn vader wilde geen jongen want zijn eigen jeugd was erg moeilijk geweest: hij was de jongste van vijf broers, die hem dikwijls onzacht en ruw behandelden. Hij had altijd zo graag een zus gehad. Hij hield van zijn moeder maar zag haar nooit: hij was aan een kindermisje toevertrouwd die voor hem zorgde en hem had opgevoed.

Toen mijn moeder nog kind was, was zij lief en onderdanig. Ze beslisten voor haar dat ze zou trouwen. Ze was altijd zo gehoorzaam geweest aan haar vader en had nooit zichzelf mogen zijn.

Ik prees me al gelukkig dat ik geen haatgevoelens koesterde voor mijn ouders toen ik erachter kwam dat ze mij niet echt hadden gewild. Ik voelde medelijden met hen en ik begon te beseffen

dat het feit dat ik het jaar tevoren aan een vergevingsproces begonnen was, al vruchten had gedragen.

Door deze innerlijke genezing is mijn persoonlijke toestand, mijn familiaal en mijn echtelijk leven, zelfs ook mijn beroepsleven en mijn hele sociaal leven volkomen veranderd.”

Hier volgt een laatste verhaal dat getuigt van de kracht van het Woord van God:

“Ik zou willen getuigen van de kracht van het Woord van God in mijn eigen leven: hoe het mij weer levenskracht heeft gegeven en mij heeft doen herboren worden.

Ik ben gehuwd en vader van een groot gezin. Het is al tien jaar geleden dat ik diep geraakt ben door de genade van bekering die mij de wonderlijke barmhartigheid van het hart van de Vader heeft getoond. Ik ben sindsdien naar een gebedsgroep gegaan waar ik al vele genaden heb ontvangen en waar ik voor het eerst heb kennis gemaakt met de kracht van het Woord van God.

Twee jaar geleden, in het begin van 1987, in de loop van een begeleidingsgesprek, raadde een priester me aan om lang in gebed stil te staan bij het verhaal van de opwekking van Lazarus. Een maand later zei hij om het tweede gedeelte van datzelfde verhaal te bemediteren, vanaf het moment dat Jezus, nadat de steen is weggerold, luid roept: “Lazarus kom naar buiten!” Ik voelde hoezeer die woorden iets in mij aanraakten en mij iets wilden zeggen maar ik wist niet hoe ik erop moest reageren.

Een tijd later, in juli 1987 tijdens de sessie in Beauraing, te midden van de vreugdevolle sfeer, voel ik mij volkomen afgesneden. Ik hoor niet op dat feest. Opeens komt me een scène voor de geest van toen ik een jaar of vier vijf was: mijn moeder had me pas te slapen gelegd in een afgelegen kamer op het einde van een lange gang in het oude huis van mijn grootouders. Ik roep, ik huil, ik schreeuw, maar tevergeefs. Ik word woedend en ik ben kwaad op mijn ouders omdat ze me niet willen horen. Ik zie nog dat ik opeens de keuze maak om alle uiterlijke hulp te weigeren. Een keuze voor de dood: “Als zij niet komen, heb ik hen niet meer nodig!”

Ik begrijp opeens dat ik die keuze achteraf vele malen herhaald heb. Ik besluit opeens om te gaan biechten. De priester lijkt me jammer genoeg niet te begrijpen, ik voel me enigszins tot rust komen, maar ‘s anderendaags bemerk ik dat ik nog steeds ontredderd ben. Op het einde van die sessie in Beauraing vraag ik aan een echtpaar dat daarvoor is aangeduid of ze over mij willen bidden. Ze zeggen dat ik mijn leven moet ontvangen uit Gods handen.

Een tijdje later zegt een bevriende priester die even bij me op bezoek is, dat hij iets ziet als een beeld van de dood en dat ik moet laten bidden om genezing over een kwetsuur in de moederschoot. Ik vind dat alles heel verwarrend en ik blijf nogal sceptisch.

In de volgende maanden voel ik dat er een diepe slepende vermoeidheid mij hoe langer hoe meer begint te verlammen. Ik ben zenuwachtig, geïrriteerd. Geluiden werken danig op mijn zenuwen, ze maken mij kwaad en ik voel de noodzaak om ervan weg te vluchten. Ik voel hoe langer hoe meer de zware druk van mijn werk. Ik verdiep me teveel in de details, ik heb voortdurend het gevoel tekort te schieten en lijd onder mijn negatief zelfbeeld. Ik voel mij afgesloten van de rest en lig aan banden, helemaal verlamd. Ik besef tot mijn verwondering dat ik er bij momenten echt naar verlang om dood te zijn. Niet dat ik met zelfmoordplannen liep, alleen maar het verlangen om in de rust van de dood te treden. En toch blijft Gods Woord zijn werk doen: “Kom naar buiten!” Hoe langer hoe meer identificeer ik mij met Lazarus. Maar ik ga niet in op dat Woord en kom dus niet naar buiten. Het is zoveel gemakkelijker om te blijven slapen.

In mei 1988 ga ik naar een Ignatiaanse retraite, en de eerste dag al spreek ik daarover met de begeleiding. Ze zegt me om aan de Heer te vragen om mij te tonen waar mijn graf is, welke banden mij tegenhouden en waarom ik niet naar buiten durf komen.

In het gebed wordt het me duidelijk, al is het op een verwarrende manier, dat dat graf de

moederschoot is en alles wat ik daarvoor heb laten doorgaan. Wat mij naar buiten roept, dat is de stem van mijn vader. De gestrengheid en de veeleisendheid van die stem gaan me door merg en been: er mag op mij niets aan te merken zijn en ik ben bang om aan die eis niet te kunnen beantwoorden. Ik wil opeens het derde blijde mysterie van de rozenkrans bidden: de geboorte van Jezus. Er welt weer in me op: “Nee, ik wil niet geboren worden, ik heb schrik van de stem van mijn vader.” Alles is nog steeds verward in me, als in een dikke mist. ‘s Anderendaags morgens, ben ik me er heel goed van bewust hoeveel moeite het me kost om uit bed te komen, hoezeer ik ernaar verlang om te blijven dromen en in een toestand van gewichtloosheid te blijven, ver van de realiteit.

Maar Gods Woord blijft zijn werk doen. De begeleidster geeft me een tekst om te bemediteren en mijn aandacht wordt getrokken door het vers: “*Zelfs aan uw handen kleeft bloed van onschuldigen.*” (Jer 2,34) Het is hard en het lijkt me onrechtvaardig, en toch... Dezelfde avond in de loop van de Eucharistie, zegt een zus vlakbij iets hardop, haar harde hese stem raakt mij in merg en been. Er stijgt opeens een golf van agressiviteit in me op en plots heb ik in gedachten met mijn beide handen een zware steen vast en ik verbrijzel daarmee uit alle macht haar hoofd. Een soort nachtmerrie en ik ben helemaal uit mijn lood... er kleeft dus toch bloed aan mijn handen. En toch voel ik niet direct het verlangen om die toestand ongedaan te maken. ‘s Anderendaags raadt de begeleidster me aan om in gebed te vragen naar dat verlangen. Het is elf uur, ik ga naar de kapel en leg alles neer aan Jezus’ voeten in de aanbidding van het Heilig Sacrament. Ik sméék erom.

Om 11.30u verlaat iedereen de kapel om naar het onderricht te gaan luisteren, dat spreekt over Gods barmhartigheid zoals ik later zou horen. Ik blijf alleen voor het Heilig Sacrament.

Eerst bid ik tot Maria. Zij toont me Jezus die dodelijk gewond is. Ik begrijp opeens dat ik door niet uit het graf naar buiten te willen komen, ik mijn medemensen kwets en ook Jezus zelf. Ik bid oprecht dat ik het verlangen zou krijgen om naar buiten te komen. Maar ik begrijp ook dat een dode dat verlangen niet kan hebben. Dus vraag ik aan de Heer: Wek mij tot leven, blaas mij de levensadem in. Opeens komt het vers in me op: “Ik ben arm en ongelukkig, Heer kom vlug. Gij die mijn redder en bevrijder zijt, mijn God wacht niet langer!” En ook: “Zacheus kom vlug naar beneden, want vandaag moet ik bij u te gast zijn.”

Op dat ogenblik hoor ik dat de andere retraitanten aan tafel gaan. Het is 12.15u, niemand denkt nog aan mij. Gevoel van verlatenheid, alsof ik iets herbeleef.

Toch komt iemand me zoeken: een priester komt het Heilig Sacrament terug in het tabernakel zetten. Aan tafel ben ik geraakt door zijn liefdevolle aandacht. Hij komt naast mij zitten. Een zus gaat een bord soep halen. En ook de andere gerechten worden speciaal voor mij terug gehaald. We eten in stilte, en beluisteren ondertussen een cassette. Het is een gezongen lezing uit hoofdstuk 16 van het Marcusevangelie: “*Ze bemerkten dat de steen was weggerold, en deze was zeer groot. Binnengetreden in het graf zagen ze tot hun ontsteltenis aan de rechterkant een jongeman zitten in een wit gewaad. Maar hij sprak... Gij zoekt Jezus de Nazarener, die gekruisigd is. Hij is verrezen.*”

Bij die woorden springt mijn hart op van vreugde. Ik zie mijzelf naar buiten springen. Een overweldigende vreugde grijpt me aan. Mijn ogen schieten vol tranen en ik laat ze de vrije loop. Na de maaltijd loop ik naar mijn kamer en voor de icoon van Maria, Moeder van de tederheid, zeg ik dank. Ik die nauwelijks weet had van mijn zonde en die slechts een vaag berouw voelde, de Heer heeft mij doen opstaan!

En dan opeens zie ik mezelf weer in die vreemde kamer toen ik vier was, toen ik huilde en alleen was. En ik zie mezelf ook weer zitten voor het Heilig Sacrament een uur tevoren. En opeens begrijp ik dat Heer altijd aanwezig is geweest elke keer als ik mij alleen gelaten voelde: zowel

toen ik vier was als daareven voor het Sacrament.

Ik ben diep ontroerd door de barmhartige goedheid van God. Ik ween en ik zeg dank. En dan alweer opeens is er die aardbeving. Ik voel me als in de rug voortgedreven, met een zekere beslistheid maar tegelijk met een geruststellende tederheid. Het is alsof ik door een bergpas ga, een muur van vallende stenen. De doorgang is vrij. Ik ben vrij, uit het graf! Ik haal diep adem. Geboren worden uit water en Geest! En mijn mond heft een heel nieuw loflied aan!

Ik blijf in gebed voor een kleine verrijzenisicoon, tot ik een stem in mezelf hoor zeggen: "Schrijf het op!" Ik heb toen dit verhaal opgetekend, wenend van vreugde. Amen. Alleluia."